

Já mám tu nejkrásnější maminku, nejsilnějšího tatku a nejskvělejšího brášku ve vesmíru, pomyslela si a pak jemně vklouzla do Emilova tělíčka. To se trochu zavrtělo a víc se přitisklo k mamince. Děd Obr z té velké výšky všechno spokojeně pozoroval.

Pak si zívla a s klidem a dobrým svědomím usnul.

Druhý den ráno se malý Emil probudil, vykulil se z postýlky a kouknul na okenní parapet. Bublinka tam nebyla. Vtom uslyšel dole v kuchyni mňoukání.

Bublinka má určitě strašný hlad, pomyslel si Emil a rychle sešel po schodech dolů nasypat Bublince granulky.

„To bylo včera večer dobrodružo, vid', Bublí.“

„Jo, jo, to bylo,“ odvětila Bublinka a pustila se do granulí.

„Bublí, víš, co mě teď napadlo?“ řekl nadšeně Emil.

„No to nevím,“ řekla Bublinka s plnou pusou.

„Že bych to všechno řekl bráchovi a že bychom mohli večer zase letět k dědovi Obrovi. S bráchou bych se totiž vůbec nebál, že zabloudím,“ řekl hrdě malý Emil. Měl svého brášku Olíka moc rád. Olí byl starší než Emil, chodil už do první třídy a kdykoliv malý Emil něco potřeboval, vždycky mu pomohl.

„To je dobrý nápad, alespoň bychom mohli prozkoumat ty černé díry,“ řekla Bublinka a spokojeně si olizovala napané břicho.

„No právě, já bych se chtěl dostat do těch dalších vesmírů.“

„S kým to tady mluvíš, Emí,“ zeptal se Olí, který už taky sešel dolů do kuchyně.

Emil se na Olíka podíval a pak mu vyprávěl celé to vesmírné dobrodružství, které včera s Bublínkou zažili. Olí